

en anden Sag. Naar en saadan Kommission havde undersøgt Skaden, havde man et virkeligt Grundlag for, hvorledes man vilde stille sig ligeoverfor denne Skade, hvorledes man vilde erstatte den — selvfølgelig ikke fuldt ud, det kunde der ikke være Tale om, det er aldrig stet i lignende Tilfælde —, men man kunde yde Bidrag efter nøie at have undersøgt, hvad Skade der er stet, hvad der er blevet erstattet fra anden Side, hvor mange Krængende, der ere osv. osv. Alle Hensyn kunde tages i Betragtning. Vilde man med det samme udruste Kommissionen med Myndighed til at fordele Stadeserstatningen mellem de Enkelte, kunde man det, det er en Smagsag. Men man kunde bedre overlade den at gjøre Indstillinger til Regjeringen, som saa maatte approberes. Det forekommer mig, at Sagen ikke volder saa store Vanskeligheder, naar man ser bort fra de store Dimensioner, den har antaget først fra Regjeringens Side og dernæst fra det ærede Medlems Side, der sidder her lige overfor (Berg), og tager Sagen i sin Simpelhed, og jeg tror ikke, at det vil være umuligt selv i en Forsamling, der har delt sig i saa mange Mindretal, at komme til et nogenlunde taaleligt Resultat. Den ærede Finanzminister har gjentagne Gange ogsaa i Dag urgeret, at det er nødvendigt, at der kommer pæbliffelig Hjælp, at Hjælpen ydes strax, og heri har den ærede Minister ogsaa faaet Støtte i det Telegram, han læste op for os i Formiddags, et Telegram, som jeg ganske vist for mit Vedkommende — man kan have, hvad Mening derom man vil — ikke tillægger nogen større Betydning, da det ikke indeholder noget Nyt, og ikke heller taler om Noget, som indeholder en overhængende Fare i en nær Fremtid. Det Oneste, der skulde gjøre mig betænkelig i den Henseende, er virkelig den Omstændighed, at Guvernøren har bekvæmet sig til at benytte Telegrafien, thi deri ligger, at han i og for sig anser Faren for stærk. Vi maa jo erindre, hvor vanskeligt han tidligere har havt ved at telegrafere til det høie Ministerium, saa at han jo tidligere har sat Ministeriet i Forlegenhed ved ikke at telegrafere. Det forekommer mig, at han nu i Grunden har sat Ministeriet i Forlegenhed ved at telegrafere, thi det forekommer mig, at det, han har telegraferet, er for løst til at kunne gjøre noget Indtryk paa en Forsamling. Men det skal jeg lade ganske staa hen og blot antyde en Udvei, hvorved man kunde imødekomme den høie Regjering og dens Guvernørs maasse meget paaskjønnefsværdige og velberettigede Sær for at komme de stakkels betrængte Indbyggere paa St. Croix til Hjælp. Man kunde nemlig, naar det var vedtaget at nedsætte en Undersøggelseskommission, mulig stille et mindre Beløb til Disposition strax, s. Ex. 20 pSt. af det hele Beløb. Disse 20 pSt. vilde virke ikke alene ved den Pengeskraft, der kommer tilstede, men derved, at de ligesom give et Pant paa, en Borgen for, at Stats-

kasfen vil komme disse Betrængte til Hjælp. Som sagt, jeg tror, at, naar man saaledes noget vilde nedstemme Sagen fra de høie Toner, hvori man tidligere har bevæget sig, var det ikke saa aldeles uoverkommeligt at komme til et Resultat. Jeg vil ikke sige til et Resultat, som vilde tilfredsstille Regjeringen eller de vidigaende Krav, som fra anden Side have været stillede, men som mulig efter vor Stats fattige Leilighed kunde være et tilstrækkeligt Bevis paa, at vi sætte Pris paa det Omkostomme i Europa, som saa tidt har været om-talt, skjøndt jeg for mit Vedkommende stadig har faaet Oplysninger om, hvor vidt Spanien, England eller Frankrig i lignende Tilfælde have ydet Erstatning. Jeg tvivler forøvrigt derom; men jeg skal erkjende, at jeg ikke har positiv Visshed, saa jeg skal ikke udtale mig nærmere derom. Den danske Stat er jo bekendt for sin Humanitet og sin Retsfærdighedsfølelse og har givet enestaaende Exempler derpaa ved to Gange at yde Krigsskade-erstatning i Sylland, men da fordrer en vis Vilighed, at vi ikke forlade Principet, fordi de Folk, der have lidt Skade, bo langt borte. Jeg tror derfor, at vi, Alt vel overveiet, vilde gjøre vel i at stille en maabeholden Erstatning til Disposition. Jeg for mit Vedkommende skal ikke tillade mig at stille bestemte Forslag i saa Henseende; jeg har kun antydet, hvad der er min Mening og, som jeg antager, i det Mindste Nogle Mening i denne Sag.

Winther: Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg fatte mig meget kort. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at den Diskussion, som har fundet Sted i dette sidste Møde, har, forekommer det mig, en anden Karakter end den, der fandt Sted i forrige Møde. Det er tidt Tilfældet ved Aftenmøder, at der er en noget anden Stemmning tilstede end i det daglig tilvante Formiddagsmøde. Jeg vil derfor anse det for at være nyttigt, om vi kunde saa at sige sove paa denne Sag, inden den finder sin endelige Afgjørelse (Afbrydelse). Ja, det ærede Medlem fra Slagelse (Lauber) lader til at ønske Forslaget vist tilbage til Udvalget. (Lauber: Jeg ønsker det ikke!). Dersom det ærede Medlem vilde foreslaa det, vilde jeg ikke have Noget imod det. (Lauber: Jeg spurgte jo blot derom!). Ja, men det ærede Medlem maa jo i hvert Tilfælde ikke spørge mig, medens jeg taler. Jeg vil kun sige, at det meget godt kan være, at det var den allerhurtigste Maade at faae Sagen færdig paa, idet det har vist sig, at der er en stor Overensstemmelse i Ansættelse om at faae noget Nyttigt ud af Sagen; dette var Tilfældet i Finansudvalget, hvor der har været saa vidtløftige Forhandlinger derom. Jeg skal imidlertid ikke stille det Forslag, men overlade dette til Andre. Jeg har allerede forrige Gang, jeg havde Ordet, sagt, at Hensigten med at stille disse Forslag var at foranledige en Diskussion, navnlig